

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 217/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hopperova, s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 16CoE/44/2019 z 27. októbra 2020, uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 5Er/259/2014 zo 17. januára 2019 a postupu v týchto konaniach takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavného súdu 19. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu o čiastočnom zastavení exekúcie. Sťažovateľka sa okrem vyslovenia porušenia svojich základných práv domáha zrušenia napadnutých rozhodnutí a náhrady trov konania.

II.

2. Sťažovateľka je v exekučnom konaní oprávnenou proti povinnému na základe štyroch exekučných titulov, medzi ktorými bol aj platobný rozkaz okresného súdu z roku 2010. V konaní, v ktorom bol vydaný tento platobný rozkaz, bolo uznesením z roku 2018 rozhodnuté, že v konaní sa bude pokračovať s dedičom žalobcu a zároveň sa tento platobný rozkaz zrušuje. V konaní, v ktorom bol vydaný zrušený platobný rozkaz, sa ďalej o žalobe koná, pričom na základe ďalších rozhodnutí už žalobcom nie je dedič pôvodného žalobu, ale sťažovateľka, na ktorú bola pohľadávka uplatnená

v tomto základnom konaní prevedená na seba nadväzujúcimi postúpeniami, ktoré inicioval ešte pôvodný, medzičasom zomrelý žalobca.

3. Vzhľadom na zrušenie platobného rozkazu žiadal povinný exekúciu sčasti na základe tohto platobného rozkazu zastaviť. Okresný súd tomuto návrhu vyhovel, a to na základe § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom uviedla, že uznesenie o zrušení platobného rozkazu nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, keďže v platobnom rozkaze uvedený žalobca ešte pred vydaním uznesenia o zrušení platobného rozkazu zomrel. Podľa sťažovateľky mal súd najprv rozhodnúť o pokračovaní v konaní s dedičmi strany a až následne rozhodovať o iných otázkach. Preto nemôže byť správne ani odvolaním napadnuté uznesenie, ktoré je založené na tom, že uznesením v základnom konaní bol platobný rozkaz zrušený. O tomto odvolaní rozhodol krajský súd tak, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie potvrdil s tým, že sa stotožnil s dôvodmi napadnutého uznesenia. Okrem toho poukázal na to, že hoci rozhodnutie o zrušení platobného rozkazu bolo napadnuté aj ústavnou sťažnosťou, k zmene rozhodnutia o zrušení platobného rozkazu nedošlo, keďže ústavná sťažnosť dediča poručiteľa bola v konaní na ústavnom súde sp. zn. I. ÚS 158/2019 odmietnutá.

III.

4. Sťažovateľka namieta, že rozhodnutie o čiastočnom zastavení exekúcie vychádza z nesprávneho posúdenia veci v konaní, v ktorom bol platobný rozkaz zrušený, keď okresný súd vydal rozhodnutie o zrušení platobného rozkazu a zároveň rozhodol o tom, že pokračuje v konaní s dedičom žalobcu, ktorý pohľadávku uplatnenú v tomto konaní postúpil už pred svojou smrťou. Preto rozhodnutie o zrušení platobného rozkazu nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a všeobecné súdy z neho nemali vychádzať pri rozhodnutí o čiastočnom zastavení exekúcie, keďže proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka nemohla brániť. Podľa sťažovateľky došlo k ústavne neakceptovateľnému hodnoteniu stavu veci exekučným súdom z dôvodu, že sťažovateľka nebola účastníkom konania ku dňu vydania rozhodnutia o zrušení platobného rozkazu, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pritom sťažovateľka poukazuje na to, že až po takmer siedmich rokoch od doručovania platobného rozkazu, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie, povinný uviedol, že platobný rozkaz nikdy nenadobudol právoplatnosť. Tým malo byť zasiahnuté do základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a došlo k narušeniu princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy. Podľa sťažovateľky jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivé súdne konanie, keď po dlhšej dobe bol zrušený platobný rozkaz.

IV.

5. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tom, že sťažovateľka je oprávneným v exekučnom konaní, no jeden z exekučných titulov, na základe ktorých prebieha exekúcia, bol zrušený rozhodnutím súdu, ktoré sťažovateľke nebolo doručené, keďže súd, ktorý rozhodoval o zrušení platobného rozkazu, s ňou nekonal ako s účastníkom konania.

6. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu nie je podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) daná právomoc ústavného súdu, keďže proti tomuto rozhodnutiu mala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol ďalším napadnutým rozhodnutím krajský súd. Preto ústavný súd v časti proti rozhodnutiu okresného súdu ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol.

7. K zhoršeniu postavenia sťažovateľky ako účastníka exekučného konania došlo v dôsledku toho, že bol zrušený exekučný titul, no bez toho, aby sa s ňou konalo ako so stranou sporu, v ktorom bol platobný rozkaz vydaný a následne zrušený. Sťažovateľka pohľadávku, ktorá bola uplatňovaná v základnom konaní a následne v exekučnom konaní, nadobudla v období, v ktorom bolo základné konanie domnele právoplatne skončené a na jeho základe prebiehala exekúcia. Tým, že bol exekučný titul – platobný rozkaz zrušený, sa nepochybne zhoršilo právne postavenie sťažovateľky, ktorá sa svojho práva musí ďalej domáhať v základnom konaní. K tomuto zásahu do jej práv však bezprostredne nedošlo napadnutými rozhodnutiami, ale rozhodnutím, ktorým bol platobný rozkaz zrušený, a proti ktorému by sťažovateľka nemala žiadny opravný prostriedok nielen preto, že jej toto rozhodnutie nebolo doručené, ale ani preto, že Civilný sporový poriadok opravný prostriedok proti takémuto rozhodnutiu nepripúšťa.

8. Bezprostredný zásah do práv sťažovateľky teda nevyplýva z ňou napadnutých rozhodnutí a postupov v exekučnom konaní, ale z rozhodnutia vydaného v základnom konaní. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide aj vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie namieta. Medzi napadnutými rozhodnutiami a zásahom do základných práv sťažovateľky nie je priamy a bezprostredný súvis, keďže napadnuté rozhodnutia sú len prostredníkom medzi základným právom sťažovateľky a rozhodnutím, ktorým bol zrušený platobný rozkaz, na základe ktorého prebiehala exekúcia. Na základe toho bola ústavná sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu